

Fekete István: Augusztus

Ilyenkor már lassan elcsendesednek az erdők. Üresek a fészkek, lehulltak a virágok, és az erdei tisztások fűerdejét is tarlóra vágta a szisszenő kasza.

Hallgatódnak ilyenkor és susognak az erdők; ha vihar van, érett hangon szólnak, és a reggelek párájában megfakul a nyár ezerszínű szoknyája.

És a madarak is másként szólnak. A sárgarigó fuvolája most már az érett epret dicséri, a cinkék cserregése a hernyóknak szól, a varjak némán lesik a szöcskét a boglyák puha tetejéről, de a szerelemről és a fészekről nem dalol már egyik se.

A letarlózott búzamezőkön pedig elgondolkozva dől a kereszteknek az öregedő nyár.

És a patakok sem sietnek már sehova. Hacsak esők nem zavarják langyos ágyukat, szívesen elácsorognak a kiöntéseken. Puha tükrükben meghintáztatják a sárga vízililiomot vagy a nefelejcsset, és öngyilkos bogárkákat ringatnak ismeretlen tájak felé.

A békák zenekara is elhallgatott. Az előénekesek lustán pislognak a forró homokpadon, és csak akkor ugranak fejest a vízbe, ha gólya- vagy gémárnyék mozdul felettük, vagy könnyelmű szitakötők szállnak eléjük.

És a malmok se zúgnak hangosan ilyenkor. Csak mint a nagy dongók, álmosan, békésen, és az öreg kerék úgy lapátolja a vizet, mintha sajnálná összetörni a víz kék tükrét.

A galamb se búg az erdő mélyén úgy, mint tavaszon, amikor májusi esők simogatták a fészektartó nagy fákat, és minden bokorban, minden virágban, minden énekben egyetlen nagy érzés ujjongott: a szíveket és fészekbölcsőket megtöltő szerelem.